

ἀφροιά ἡ, Θεσσ. Κερκ. Μακεδ. (Βλάστ.) ἀφκά Κύπρ. ἀφρία Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός.

Ἀφρί, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ κρεῖας ἔβκαλεν πολ-λὴν ἀφκὰν Κύπρ. Ὁ θ-θύλλος ὁ λυθ-θάρης 'που τὸ στόμαν του τρέδει πολ-λὴ ἀφκά αὐτόθ. Ἀφρίες τῆς θάλασσας Κάσ. || Φρ. Βγάφ' ἀφριές (κατέχεται ὑπὸ ὀργῆς) Βλάστ.

ἀφριάζω Ἡπ. ἀφρᾶζω Πόντ. (Κερασ.) ἀφρῶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.) φριῶ Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός.

1) Κάμνω ἀφρόν, ἀφρίζω ἐνθ' ἄν.: Τὸ φαγεῖν ἀφρᾶζει ἢ ἀφρᾶ Κερασ. Ἀφρᾶ τὸ σαποῦν' αὐτόθ. Ἡ θάλασσα ἐφρᾶ-ζεν αὐτόθ. Ἐφρᾶσεν τὸ στόμα μ' αὐτόθ. || Φρ. Ἀφρῖσας ἀπὸ τὸ κακό του (ἔγινε μανιώδης, ὠργίσθη πολὺ) Ἡπ.

2) Ὀργίζομαι, θυμώνω μανιωδῶς ἐνθ' ἄν.

Πβ. ἀφρίζω.

ἀφρίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφρίζ-ζω Χίος ἀφρίζον βόρ. ἰδιώμ. ἀφρίζον Σαμοθρ. ἀφρίνδου Τσακων. ἀφρίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) φρίσ-σω Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἀφρίζω.

Α) Κυριολ. 1) Κάμνω, ἐκβάλλω ἀφρούς, πληροῦμαι ἀφρῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀφρίζει ἡ θάλασσα - τὸ νερό - τὸ σαποῦνι - τὸ στόμα κττ. κοιν. Ἀφρίζει τὸ χάρκωμα (τὸ περιέχον ἀντὶ τοῦ περιεχομένου) Κρήτ. || Φρ. Ἀφρῖσας ἀπὸ τὸ θυμό του - ἀπὸ τὸ κακό του κττ. (ἔξέβαλεν ἐκ τοῦ στόματος ἀφρούς γενόμενος μανιώδης ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ γενικῶς ὠργίσθη πολὺ) κοιν. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ ἐκβάλῃ ἀφρούς Ζάκ.: Νὰ σὲ τινάξῃ τὸ γλυκύ σου καὶ νὰ σ' ἀφρίσῃ! (ἀρά). 2) Ζυμοῦμαι, φουσκώνω Στερελλ. (Ἀράχ.): Ἀφρίζει τοῦ κρασί.

Β) Μεταφ. 1) Ὀργίζομαι μανιωδῶς, γίνομαι ἔξω φρενῶν κοιν.: Ἀφρίζει ὁ δεῖνα. Ἀφρῖσε, λύσσαξε κοιν. Πολὺν ἀφρῖσμένος εἶναι ὁ δεῖνα Θράκ. (Σαρακκλ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφορμίζω 2. 2) Μεθύω Κύθηρ. Συνών. μεθῶ.

Πβ. ἀφριάζω, ἀφροβολῶ, ἀφροκοπῶ, ἀφρο-μανῶ.

ἀφρίλα ἡ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν οὐσ. ἀφράλα καὶ ἀφρίνα.

Ἀφράλα, ὁ ἰδ.

ἀφρίνα ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς καταλ. -ίνα.

1) Ἀφράλα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ ἐσβεσμένη ἄσβεστος Πελοπν. (Λακων.)

ἀφρῖσμα τό, κοιν. ἀφρῖσμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.) ἀφριγμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφρίζω.

1) Ἡ γένεσις, ὁ σχηματισμός ἀφροῦ. Συνών. ἀφροκόπημα. 2) Μεταφ. μανιώδης ὀργή.

ἀφριστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀφριστός < ἀφρίζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ - στερητ. 2α.

Ὁ μὴ ἀφρίζων, ὁ μὴ γεννῶν ἀφρόν: Ἀφριστον σαπών'.

ἀφριτάρι τό, ἀμάρτ. ἀφριτάρι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρίτης καὶ τῆς καταλ. -άρι. Εἰς τὸ ἀφριτάρι ἀπεβλήθη τὸ ρ κατ' ἀνομοίωσιν.

Ἀφράλα, ὁ ἰδ.

ἀφρίτης ὁ, Ἀθην. Θήρ. Ἴος Κρήτ. Νάξ. Πάρ. Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σύμ. κ.ά. — (Ναυτικ. Ἑλλάς ἔτος 14 ἀριθμ. 135) ἀφρίτ'ς Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

1) Ἀφράλα, ὁ ἰδ., Θήρ. Ἴος Νάξ. Πάρ. Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. κ.ά. β) Τὸ ἐπὶ τῆς παραλίας σχηματιζόμενον ἀλατοῦχον στρώμα ἐκ τῆς ἐξατμίσεως τοῦ θαλασσίου ὕδατος Σίφν. γ) Τὸ ἐπιτολάζον ἐν τῇ ἀλυκῇ λεπτὸν καὶ ἀφροειδὲς ἄλας Ρόδ. δ) Τὸ λευκότεον καὶ καλλίστης ποιότητος ἄλας Ἀθην. 2) Ἰχθύς εἶδος κεφάλου (Ναυτικ. Ἑλλάς ἐνθ' ἄν.) 3) Ὁ ἀφρίζων ἀπὸ τὸν θυμόν του, ὁ κατ' ὑπερβολὴν ὀργιζόμενος Θράκ. (Μάδυτ.) Κρήτ. Μακεδ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά.: Ἀφρίτης ἔγινε Κρήτ.

ἀφρίτικῶ τό, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀφρίτικος.

Εἶδος ἀπιδίου.

ἀφροβολητός ὁ, ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1, 231.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφροβολῶ.

Ὁ σχηματιζόμενος πολὺς ἀφρός, τὸ ἀθρόον ἀφρῖσμα: Ποιήμ.

Καὶ προχωρεῖς μέσ' ἔς τὸ βασίλειό σου

ποῦ σὰν κυρίαρχο σὲ χαιρετάει

καὶ ἔς τῶν ἐχθρῶν σου τὴν καρδιά χτυπάει

σὰν ἀπειλὴ ὁ ἀφροβολητός σου.

ἀφροβολῶ ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1, 307 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀφροβόλος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βολῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 242 κέξ.

1) Ἀφρίζω ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο κοιτάζω | τὴ θάλασσα ποῦ ἀφροβολᾷ καὶ ὅσα πέρασα καλά, | ἄχ, τὰ θυμοῦμαι καὶ στενάζω!

ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφορ. ἐκδηλώνω παραφύρως τὴν ὀργὴν μου Λεξ. Δημητρ.: Ἐβρίζε κι ἀφροβολοῦσε.

Πβ. ἀφρίζω.

ἀφρόγαλα τό, σύνηθ. ἀφρόγαλο πολλαχ. ἀφρόγαλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀφρόγαλος ὁ, Πελοπν. (Ἡλ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀφρόγαλα.

1) Ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλατος σχηματιζόμενος βουτυροβριθῆς ἐπίταγος σύνηθ.: Ποιήμ.

Λυγνὴ φεγγαροπρόσωπη π' ἀκούεται Κουσιάλλω

ἔλεγε ἔς τὴ μαννούλλα τῆς τὴν πολυγαπημένη

ποῦ τὴν ἀξάνει μὲ φιλιὰ, μ' ἀφρόγαλο, μὲ μόσκο

ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 72

Κόρη μ' ἀφρόγαλα πλασμένη, | ἄσπρη σὰν χιόνι ἔς τὸ βουνὸ ΦΠανᾶ Λυρ. 1, 354. Συνών. ἄμυλο 2, ἀνθόγαλα 2,

ἄνθος 2, ἀφρέα, καϊμάκι. 2) Μεταφ. τὸ καλύτερον μέρος τοῦ συνόλου πράγματός τινος πολλαχ.: Τ' ἀφρόγαλου ἀπ' τοῦ κρασι-ἀπ' τοῦ τυρὶ κττ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

|| Φρ. Τ' ἀφρόγαλα τῆς γειτονιάς - τοῦ χωριοῦ κττ. (τὸ ὠραιότερο κορίτσι) πολλαχ.

ἀφρογαλατένιος ἐπίθ. ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 19 ἀφρογαλένιος ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 28.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρόγαλα καὶ τῆς καταλ. -ένιος. Τὸ ἀφρογαλένιος ἐσχηματίσθη κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς.

Ὁ ὁμοῖος μὲ ἀφρόγαλα, λευκὸς καὶ ἀπαλός: Ποιήμ.

Καὶ κάπου σὰρκ' ἀράθυμη, σὰρκ' ἀφρογαλατένια,

ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ χαλαρὰ τὰ ροῦχά της μπροβάλλει

ΜΦιλήντ. ἐνθ' ἄν.

